

Otrokova molitev.

Spet gledaš iznad trona
ubogeга otroka,
čeprav tako sem nizek,
in ti tako visoka:
prezrla vendar nisi
ubogeга otroka.

Kot ptica med skalovjem
živim življenje skrito;
a tvojemu je srcu
kot beli dan očito,
četudi je v samoti
življenje moje skrito!

Glej! Lani so nam hišo
in s hišo vse prodali;
samo spomini nate
otroku so ostali,
četudi so nam hišo
in s hišo vse prodali.

Po svetu me pehajo:
brez matere očeta;
a če se spomnim tebe,
Tolažba moja sveta;
pa vem, da vendar nisem:
brez matere, očeta.

Pod nebom mirno hodim,
le ena skrb me kljuje:
da kdaj srce bi moje
postalo tebi tuje.
O ne! Brez tebe bilo
živeti bi najhuje.

Silvin Sardenko.

Mati, ali sem ti všeč?

Rezika je bila samostanska gojenka. Nič posebnega ji ni bilo očitati; součenke so jo močno rade imele, ker je bila tako ljubezniva in srčno-dobra do vseh. Seveda med angelce bi je ne bili mogli še uvrstiti; manjkalo ji je še marsikaj, ne samo peruti. Sestre redovnice so zlasti to napako opazile, da se je hotela dvanajstletna Rezika nekako gizdavo oblačiti. Svojo ničevo domišljavost je izpričala tudi z drobnim pisemcem, ki ga je poslala pred Božičem dobri mamici na dom. Glasilo se je pisemce takole:

»Ljuba mamica! Zopet se bližajo veseli božični prazniki. Ker mi zaradi dolge vožnje ne kaže, da bi prišla na počitnice, smem upati, da mi pošljete od doma kako zanimivo božično darilce, Izpričalo, ki sem ga dobila, res ni bilo najboljše, a obljubljam, da bom vse popravila. Veste, mamica, kaj si jaz tako močno želim? S kakim ličnim ogledalom bi mi najbolj ustregli. Zdaj mi ga Elza posojuje; če se pa kaj sporečeva, mi ga pa ne mara dati. Prosim pa za precej veliko ogledalo, ker sem od poletja že zelo zrastle. Pa tudi lep okvir preskrbite, mamica! Za vse to Vam bo zelo hvaležna Vaša Rezika.«

Božični prazniki so se približali. V zavod je došlo mnogo poštnih pošiljatev. Gojenke so odpirale z željnim pričakovanjem in z napeto zvedavostjo zavoje in šatulje. Tudi Rezika je dobila od doma precejšen zabojček. Z debelimi črkami je bilo od zgoraj zapisano; »Pozor! Ne prevračati!« Z radostnim vzklikom jame deklica odpirati zabojček. Ko odstrani pokrovček, odvíja hlastno omotani papir in v srcu že hvali dobro in ljubeznivo svojo mamko, ki je tako hitro ustregla njeni želji. Ni še docela odvila zaželjene pošiljatve, ko ji pade v roke pismo z naslovom »Pozdrav od mamice!« Rezika se ni mogla premagati, da ne bi bila takoj pogledala, kaj ji sporoča ljubljena mamica. Z radosti tresočim glaskom je brala:

»Ljuba Rezika! Veseli me, ker obljubljaš, da boš v šoli še bolj pridna in da boš popravila nepovoljne rede v izpričalu. Naj se ti torej izpolni tvoja želja. Pošljem ti tukaj lepo, veliko ogledalo. Le velikokrat in globoko poglej vanj! Za danes samo toliko. Imam mnogo dela z božičnim drevescem. Še nekaj! Bodi uljudna do predstojnikov in glej, da boš rada ubogala. Pozdravljamo te vsi, zlasti pa tvoja mamica.«

Komaj je Rezika hipno prebrala pisemce, je že bila obenem odstranjena tudi zadnja plast svilenega ovojnega papirja, ki je zakrival dragoceno pošiljatev. Toda — glej razočaranje! Namesto ogledala — je bila v zaboju krasna podoba brezmadežne Marije. Pod podobo pa napisano vprašanje: »Mati, ali sem ti všeč?«

»To je torej ogledalo, ki hoče mamica, da bi jaz večkrat vanje gledala.« Te besede so privrele Reziki nehote iz nežnih ust. Razočaranje in veselje obenem se je mešalo v njenem srčecu; toda kmalu je zmagalo veselje in navdušenje, »Mama, o dobra mama! Saj Vas razumem. Ta podoba naj me uči, kakšna moram biti:

Jezusček in sv. Janez.

ponižna, pobožna, skromna in čista deklica. Mama želi, da bi bila jaz Marijin otrok.«

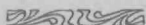
Čez Božič se je Rezika vsa izpremenila. Od srednje-dobre učenke se je povzpela med prve odličnjakinje ne le po pridnosti in napredku, ampak osobito še po lepem vedenju in uljudnosti. Njena varihinja, sestra Stanislava, je razvozljala to nenavadno izpremenjenje drugim uči-

teljicam takole: »Ali niste videle, da ima Rezika na svoji mizici krasno Marijino podobo? Ali ne opazate, kako vestno in redno poklekuje vsak dan prednjo ne samo zjutraj in zvečer, ampak tudi takrat, ko gre v učilnico? Zdi se mi, da res vprašuje svojo nebeško mater Marijo z besedami, ki jih je pod podobo zapisala njena mamica: »Mati, ali sem ti všeč?« Bog daj in ljuba Mamka božja, da bi Rezika zmerom taka ostala!

Čez nekaj tednov potem je klečala Rezika z nekaterimi drugimi tovarišicami pred Marijinim oltarjem v hišni kapeli. Njena bela obleka, njen ličen pajčolan je bil tako lep znak njene notranje čistosti in svetosti. Kako srečna se je čutila, ko je kot Marijin otrok (sprejeta je bila v Marijino družbo) mogla govoriti posvetilne besede:

»Izvolim te, Marija, danes za svojo Gospo, Mater in Zavetnico.«

Ko se je zopet vrnila v učno sobo, je polna hvaležnosti pokleknila pred podobo Marijino. Solze so se ji potočile iz nedolžnih očesec in še nikdar ni s toliko samozavestjo in s toliko presrčnostjo kot tedaj zaklicala k nebeški Materi: »Mati, ali sem ti všeč!« A. Č.

Marijin termometer.

Neki goreč francoski duhovnik je Marijino češčenje imenoval termometer bogoljubnega življenja.

Kaj je termometer, to veste že iz šolskega pouka; morda ga imate tudi pri vas doma. Na termometru se lahko opazuje, jeli gorko ali mraz, tudi to, koliko je toplote ali mraza. Če se namreč postavi termometer na gorak kraj, se tekoj začne vzdigavati živo srebro v stekleni cevki. Nasprotno pa po višini srebra na termometru vsakdo spozna, kako gorko je v tistem prostoru, kjer je termometer.

Eneko je tudi pri Marijinem češčenju. Ako je kdo zelo pobožen in svet ter zvesto izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi, o tem smemo biti prepričani, da tudi goreče časti Mater božjo. Prav tako pa tudi nasprotno opazujemo pri vseh onih, ki so vneti častilci Matere